

Článek III.

Váleční poškození, jimž byl přiznán důchod vdovský, sirotčí nebo předků z důvodu, že osoba, od které odvozují svůj nárok, jest nezvěstná (§§ 13, 20, 25 zákona), jsou povinni do jednoho roku od počátku účinnosti tohoto zákona (v případě, že důchod byl přiznán v době po počátku účinnosti tohoto zákona, do jednoho roku od přiznání důchodu) prokázat, že učinili návrh na zahájení řízení k prohlášení oné osoby za mrtvou. Podle výsledku řízení bude důchod buď zastaven anebo dále vyplácen (§ 31, lit. a). V případě, že oni váleční poškození zmíněného návrhu v stanovené lhůtě neučinili, odpočívá jejich nárok až do té doby, dokud neprokáží, že osoba, od níž odvozují svůj nárok, není na živu.

Článek IV.

Váleční poškození, kteří zákonem ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., byli z nároku na důchod vyloučeni a kteří se domnívají, že jim podle ustanovení tohoto zákona důchod nyní přísluší, jsou povinni svůj nárok do jednoho roku od počátku účinnosti tohoto zákona uplatnit přihláškou, o níž platí ustanovení § 26, odst. 5., zákona o požitcích válečných poškozených ve znění tohoto zákona.

Článek V.

Zákon tento nabude účinnosti dnem 1. února 1922. Provést tento zákon ukládá se ministru sociální péče v dohodě s ministry financí, vnitra, zahraničních věcí a zdravotnictví a tělesné výchovy.

(Vyhlášen v 13. částce Sb. z. a n. dne 16. února 1922.)

Zákon ze dne 31. ledna 1922, č. 41, jímž se upravuje péče o invalidní vojiny ze stavu mužstva po válce světové a o pozůstalé po vojnech ze stavu mužstva.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1. — Péče o vojiny ze stavu mužstva, kteří stavše se po 28. únoru 1921 invalidními následkem služby vojenské, byli z činné služby vojenské propuštěni, o příslušníky těchto vojinů a o pozůstalé po vojnech, kteří zemrou (stanou se nezvěstnými) následkem služby vojenské konané po 28. únoru 1921, přísluší ministerstvu sociální péče.

§ 2. — Na tyto osoby vztahují se obdobně ustanovení zákona ze dne 8. dubna 1919, čís. 199 Sb. z. a n., a §§ 1—39, 42—44 zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., a budou se na ně vztahovati zákony, kterými tyto zákony budou doplněny neb změněny.

§ 3. — Ode dne, kdy invalidnímu vojínu neb pozůstalým přiznán bude důchod podle tohoto zákona, nepřísluší důchodci žádný jiný důchod z prostředků státních, pokud snad vzniká podle dosavadních vojenských předpisů zaopatřovacích na základě události, jež způsobila invaliditu nebo přivedla smrt (nezvěstnost) vojínovu, a nenáleží příslušníkům invalidovům nárok na státní vyživovací příspěvky.

§ 4. — Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ustanovení tohoto zákona vztahují se i na případy, kdy událost nárok zakládající povstala před účinností tohoto zákona, ale po 28. únoru 1921.

Provedením tohoto zákona pověřuje se ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

(Vyhlášen v 13. částce Sb. z. a n. dne 16. února 1922.)